

פרשת לבון לקראת הקרב?

קבוצה של חברי מפא"י מילאה השבוע אחד מאולמי רות בתל-אביב. הם באו לדבר על הבחירות הקרובות. אולם שלא כיתר באי האסיפות של מפא"י בימים אלה, לא היו מעוניינים לטשטש את פרשת לבון ולהעמיד חזית מטויחת בפני העולם החיצון. הם בפירוש דיברו על הקרע הקיים בתוך המפלגה. יותר מזה: הם ביררו את הדרכים להמשיך במלחמה שפרצה עם פרשת לבון. אחד הנאספים הציג לנהל תעמולה בקרב המפלגה, כי ביום הבחירות יטילו החברים פתקים לבנים לקלפי — ובצורה זו להביע אי-אמון למנהיגות מפא"י.

הרוב היה פחות קיצוני, אם כי לא פחות תקיף. הוא החליט כי יש לגבש חזית חדשה בקרב המפלגה, שתילחם על העקרונות שהגחו את מפא"י לפני שניכנעה לדיקטטור טורה של ביגי. עליו לעשות זאת כבר עתה, ולא להמתין עד לאחר הבחירות, קרא י. גרשוני. על הקבוצה לקרוא להימנע עת מפעילות בבחירות אלה, שאין להן הצדקה לאומית או מפלגתית-פנימית!

פצצה של דעות. לא היו אלה סתם חברי-השורה של מפא"י. רובם נמנה עם עסקניו ופעיליו של איחוד הקבוצות והקי-בוצים, חברי מרכז מפא"י ואנשים מרכזיים במוסדותיה.

במשך חודשים ניהלו חבריה, שכמה מהם קראו לעצמם "צעירי הצעירים", ויכוחים ודיונים רעיוניים בסניפי המפלגה וביישובי האיחוד. הם אף קיבצו את דעותיהם בחוברת שנשאה את השם "בשע", הטילו אותה כ-פצצה על צמרת מפא"י. כתבו המחברים על עצמם, בהקדמה: "חלוצים ומתיישבים, מהגרים ושליחים, חברים פעילים ומסורים ורנאנים למפא"י העומדים עתה בשער התגורר, עתה, כאשר נפגעו בעיקבות הפרשה וספחיה. עקרונותיה הראשוניים: האמת, הצדק, הירש, המוקראטיה הפנימית, והחברות".

כמה מן הדעות שפורסמו:

- מאיר מנדל, איש קריית-ענבים, חבר מרכז מפא"י ומוזכר איחוד הקבוצות וה-קיבוצים לשעבר: "טועים החברים החושבים, כי קבוצת חברים מטוימת נפגעה רק מבחינה אישית, וכי ההתעוררות היא פרי היחס האישי של פנחס לבון. אצלי נפגע האימון במפא"י, שהיה קיים במשך 30 שנה... לבון נאלץ ללכת, מפני שוועדת שבעת השירים וממשלת ישראל כולה מצאו, כי הוא צדק. האין זו דריפטיאדה הפוכה?"

- יהודה מסינגר, איש רמת-יוחנן ומנהל המדרשה למורים בבית ברל: "האימון ב-הנהגתו של דויד בן-גוריון נפגע!"
- עמוס עוז, איש חולדה וצעיר משתתף פי החוברת, קרא תגר על "התועלתיות וה-קארייריות השולטים בכיפה".
- זאב גולדברג, איש מישרה-השרון, תיאר את התפתחותן של קבוצות-הלחץ בתוך המפלגה, ואת דמותם של צעירי ביטי שעמדו מאחורי הפרשה — המושיטים את ידם למלוא השלטון במדינה.

- אריה אבנון, איש חולדה, קבוצתו של פנחס לבון: "מפא"י זכתה לעמדתה המוכרת בעם, הודות לשילוב של חזון ומעשה. לא האירון המשוכלל ולא המנגנון הנרזי — לא הם הביאו את הניצחון, אלא האידיאה האומית והחברתית המדריכה. עתה נוצר מצב, שהשתייכות למפ"י נקבעת, לעתים קרובות, לפי חישובי הכדאיות... מה קרה למנהיגות מפא"י? אייה בעלי שיעור-הקומה שיפסיקו את תהליך ההתבונות?"

הזרמנות אחרונה? הדאגה היסודית המדריכה את הקבוצה, מבצבצת מתוך מאמרו של חבר כפר-המכבי צבי בששה: "האם לא ידוע למנהיגים (המתפשרים) שאחד הדברים הראשון שד. בן-גוריון יעשה לאחר הניצחון בבחירות, אם ינצח, יהיה לתבוע הקמתה של ועדת חקירה משפטית על מנת לבטל את החלטות הממשלה בעניין הפרשה ולנסות למנוע שוב את זיכויו של לבון? ללבון עצמו ברורה הסכנה. כאשר הגיעה מלחמתו בביגי לשיאה, לפני שלושה חודשים, עמדה לפניו האפשרות: להמשיך ב-מלחמה, להמרות את פי ביגי שתבע את התפטרותו מהסתדרות, ואף להרחיק-לכת עד כדי הקמת רשימה עצמאית בבחירות. צעד זה היה הביא לידי פילוג גלוי ומוגמר של מפא"י. היו נוצרות שתי מפלגות: אחת נתונה לדיקטטורה ללא-מצרים של ביטי ונעריה, השנייה — מפלגת מפא"י בעלת האידיאלים המסורתיים שלה. לבון לא רצה להרוס את מפא"י. הוא קיווה כי עוד יבוא יום ויעמוד בראש

אל ניתן להכניס גייס חמישי מסוכן למדינה

נמנע הגברת הלחץ להחזרת ה"פליטים" הערבים

האין די לנו בדרישות מפ"ם ובהצעות ה"ליברלים" — במקביל לתביעותיהם של מר פולברייט, של משרד החוץ האמריקאי ושל שליטי ערב — להחזרת המוני הבורחים הערבים לערי ישראל וכפריה?

מסתבר שלא

גם מר בן-גוריון ומשרד החוץ מכינים עתה — על סף עצרת האו"ם המתכנסת מיד לאחר הבחירות — "קו חדש, גמיש יותר" שפירושו: הסכמה עקרונית לכניסת חלק ניכר מן הבורחים למדינת ישראל.

הזוהי "מידה רבה של הסכמה בשאלת הפליטים" עליה הכריז מר בן-גוריון בצאתו מן הפגישה עם מר קנדי?

ויתור חד-צדדי, כניעה חלקית ללחץ ו"קוגמיש" אחת תוצאתן: הזמנת לחץ מוגבר, תביעה לויתורים נוספים.

גם הויתורים בעבר — מסירת תוכן הכספים בבנקים, תשלום שבעה מיליון שטרלינג תמורת שבעה מיליון ל"י — בעוד לא ניתן שום פיצוי עבור הרכוש היהודי השדוד בארצות ערב — והחזרת רבבות פליטים במסגרת איחוד המשפחות — כל אלה רק הרחיקו את השלום, הגדילו את חוצפת האויב, והג-בירו את תעמולת הזוועה נגדנו והזמינו לחץ מושינגטון ומלונדון לויתורים נוספים.

אין מקום לשום ויתורים שיחייבו החזרת פליטים לשטחה הצר של מדינתנו.

במערכת הבחירות, המתקיימת על סף כינוסה של עצרת האו"ם, בידך האזרח לקבוע עמדה לגבי סכנת הכנסתו של גייס חמישי למדינה. להזמין או לדחות את הלחץ להחזרת הבורחים הערביים.

ב-16 באוגוסט אנו נספור את הקולות; העולם ישקול אותם.

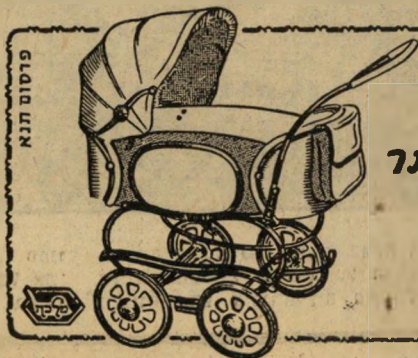
בעיניו הצלחת המפלגות הקוראות להחזרת הפליטים תתפרש כנכונות לויתורים כאות להגברת הלחץ.

עלית תנועת החרות תאמר לאויב ולידיד: הלחץ לא יועיל; כאן לא יהיה ויתור; לא יוכנס לארצנו גייס חמישי מסוכן.

תנועת החרות

למען שלום המדינה ובטחונה - הצבע

פאר 1961-62
"הנסיכה"
הזקם החדיש והמאולס ביותר
תוצרת
מילקה